

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مرحله‌ی آماده‌سازی فایل				
پیاده‌سازی	تصحیح و ویرایش اولیه	ذکر مأخذ	ویرایش دوم	تکمیل مأخذ و ویرایش نهایی

حُسَيْنٌ مِنِّي وَ أَنَا مِنْ حُسَيْنٍ، یعنی چه؟

کلمات کلیدی: امام حسین علیه السلام، پیغمبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم، حدیث، رشد و پرورش، ریشه و اصل، کمال، میوه و ثمره‌ی وجودی، رسالت الهی، بقای اسلام، واقعه‌ی عاشورا، جانبازی.

پرسش: معنای این حدیث شریف پیغمبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم که فرمودند: **حُسَيْنٌ مِنِّي وَ أَنَا مِنْ حُسَيْنٍ** چیست؟

پاسخ: معنای اولی که از **حُسَيْنٌ مِنِّي وَ أَنَا مِنْ حُسَيْنٍ** به ذهن می‌آید این است که ریشه‌ی وجودی حسین علیه السلام، پیغمبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم است. حسین علیه السلام نوه‌ی پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم است. حسین علیه السلام از پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم است. حسین علیه السلام در دامان دختر پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم تربیت شد؛ رشد کرد و پرورش یافت؛ در آغوش رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم پناه داشت و دست پرورده‌ی پیامبر و دختر و داماد پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم است. این معنای ظاهری **حُسَيْنٌ مِنِّي** است. **وَ أَنَا مِنْ حُسَيْنٍ**، اینکه من از حسینم، باز معنای ظاهری می‌تواند این باشد که در واقع بقای من، یعنی مکتب من، بقای من به‌عنوان شخصیت حقوقیم، به‌عنوان رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم با یک رسالت عظیم و با پیام بزرگی که پیام جاودانه‌ی تاریخ است و ختم‌کننده‌ی همه‌ی ادیان الهی است، وابسته به اباعبدالله‌الحسین علیه السلام است. یعنی این خون حسین علیه السلام بود که بقای اسلام را تضمین

۱. ابن حیون، شرح الاخبار، ج ۳، ص ۸۸؛ ابن قولویه، کامل‌الزیارات، ص ۵۲؛ مفید، ارشاد، ج ۲، ص ۱۲۷ و ابن شهر آشوب، مناقب، ج ۴، ص ۷۱. **حُسَيْنٌ مِنِّي وَ أَنَا مِنْ حُسَيْنٍ، أَحَبَّ اللَّهُ مَنْ أَحَبَّ حُسَيْنًا، حُسَيْنٌ سِبْطٌ مِنَ الْأَسْبَاطِ.**

کرد؛ والا اگر واقعه‌ی عاشورا و این جانبازی عاشقانه‌ی اباعبدالله‌الحسین علیه السلام نبود، امروز در عالم خبری از اسلام باقی نبود. اینکه اسلام تا قیام قیامت باقی خواهد ماند، مرهون اباعبدالله‌الحسین علیه السلام است. پس اگر امروز ما اسمی از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله می‌شنویم، با شخصیت حضرت آشنا می‌شویم، با آموزه‌ها و تعالیم حضرت آشنا می‌شویم، به برکت اباعبدالله‌الحسین علیه السلام است. لذا **أَنَا مِنْ حُسَيْنٍ**، به یک معنا می‌تواند این باشد.

یک معنای دیگر را هم خیلی خلاصه می‌شود این‌طور بیان کرد: فرضاً شما تخم گیاهی را مثل یک دانه‌ی گردو در خاک می‌کارید. این دانه‌ی گردو به یک نهال تبدیل می‌شود. نهال رشد می‌کند و به درخت ستبر و تنومندی تبدیل می‌شود و نهایتاً غایت سیر این درخت گردو چیست؟ این است که گردویی بدهد. این گردویی که بر تن این درخت روئیده، ریشه و اصلش کجاست؟ در آن گردویی است که در خاک کاشتیم. درست است؟ اما از آن طرف می‌شود گفت اصلاً آن گردویی که به‌عنوان بذر و تخم در خاک کاشتیم تا درخت بروید، به خاطر گردوهایی بود که قرار است این درخت ثمر بدهد، والا اگر آن ثمره‌ای که این درخت می‌دهد نبود، اصلاً ما به فکر کاشتن تخمی نبودیم؛ به فکر نگهداری، آبیاری و پرورش آن نهال نبودیم تا به اینجا برسد. پس تمام این زحماتی که متحمل شدیم مال آن میوه است. لذا اگر بگوییم که آن بذر کمال در همه‌ی هستی، وجود خاتم انبیاء پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله است و میوه‌ی این درخت، میوه‌ی شیرین و زیبای شخصیت اباعبدالله‌الحسین علیه السلام است، پس حضرت اباعبدالله علیه السلام در واقع میوه‌ی وجود رسول اکرم صلی الله علیه و آله است؛ پس **حُسَيْنٌ مِنِّي**. اما این درخت و این تخم کاشتن، همه‌ی اینها برای چیست؟ برای رسیدن به آن میوه است؛ پس **أَنَا مِنْ حُسَيْنٍ**. شاید بشود از این تعبیر برای درک معنای این حدیث استفاده کرد. شاید معانی عمیق‌تری هم داشته باشد؛ ولی فعلاً بیش از این بیان نمی‌کنم و توقف می‌کنم.

صَلَّى اللهُ عَلَيْكَ يَا أَبَاعَبْدِ اللَّهِ وَ صَلَّى اللهُ عَلَيْكَ يَا أَبَاعَبْدِ اللَّهِ